

[Agerschou]

det, hvor børn i mange byer skal ad en temmelig lang skolevej for at nå til skole, hvorfor det er nødvendigt at bruge de kollektive trafikmidler. Også ud fra den betragtning mener vi, at VS' forslag nr. 3 ville være en god ting at få gennemført.

Alt i alt er vi enige med VS og vil gerne arbejde videre med de forslag i udvalget, sådan at vi kunne komme frem til en samlet børnepolitik, der kunne udformes i løbet af en række år.

Askjær Jørgensen (FP):

Hr. Tinning gør meget for at pudse den glorie, som hr. Tinning tror VSerne har vedrørende børnepolitik. Men selv om jeg tager mine nye briller på, som ikke er købt i brugsforeningen, kan jeg slet ikke se, at hr. Tinning og hans parti har nogen børnepolitik og en politik, der er venlig over for børnefamilierne. Tværtimod, alt det, som VSerne vil og stemmer for og argumenterer for, er fjendtligt over for børnefamilierne, så det brager.

Uanset om det er noget, der skal ske i morgen, eller det er noget, der skal ske over en 10 års plan eller en 20 års plan eller en 67 års plan, så er den barske sammenhæng jo, at alt det, vi bevilger herinde, er noget, der skal betales af nogen. Vi kan ikke blive ved med at plukke pengene ned af træerne. Jeg ved godt, at det tror VSerne man kan. Det kan man altså ikke. Der er også grænser for, hvor mange statsobligationer man kan sælge. Vi skal altså skaffe midlerne til alt det, vi vil.

Jeg ved godt, at der er nogle partier – først og fremmest VS – der køber sig stemmer ved, at man vil bevilge løs af en hel masse, der ikke er grundlag for. Men jeg vil spørge hr. Tinning: er det de unge under uddannelse, der skal betale noget mere i skat til børnefamilierne, eller er det folkepensionisterne, eller hvem er det, der skal betale det? Alle de mange penge, hvor skal de komme fra? Hvem skal betale dem? 80 pct. af skatterne i dette samfund betales vitterlig af lønmodtagerne. Hertil kan hr. Tinning godt sige: ja men de fåle erhvervsdrivende skulle også betale noget mere. Ja vel, men hvad sker der så? Så sker der det, at så nedlægger man erhvervsvirksomhederne, så er der ingen arbejdspladser til fædrene eller mødrene i børnefamilierne. Er det det, hr. Tinning vil?

Man vil både blæse og have mel i munden. Man vil tage sig selv i håret, og så vil man løfte sig. Det kan ikke lade sig gøre, hr. Tinning. Det er trist, at vi skal have medlemmer i dette ting, der i den grad prøver at skabe sig en glorie ved noget, som er så virkelighedsfjernt, uden den mindste sammenhæng med realiteter og kendsgerninger. Det kan jo ikke lade sig gøre. Den ene dag vil hr. Tinning give børnefamilierne mere, og den næste dag er det de ældre, der skal have – osv. osv. og så fremdeles. Når der skal bygges flere seminarier, i stedet for at der skal nedlægges nogle, så vil hr. Tinning også øse ud med penge. Det er fuldstændig galimatias-snak, hr. Tinning leverer med dette forslag. Hr. Tinning skal ikke komme herop og fortælle om, at det bare er en 10 års plan, der skal køre, og den skal sættes gradvis i værk osv. Lad os høre konkret, hvorfor børnefamilierne skal betale noget mere i skat. For det er det, hr. Tinning ønsker. Hr. Tinning ødelægger børnefamiliernes økonomi ved alle de penge, der skal strøs ud til alt det. De skal betales et sted fra.

Næsteften er der så det ideologiske i det. Hr. Tinning ønsker altså, at børnene skal have en maskinel opdragelse af statsmaskineriet. Det ønsker vi ikke. Vi tror altså, børnene har bedst af at være forældrenes. Alt det dér maskinelle, statslige noget, det synes vi ikke om. Vi synes, det er en ondskab af et groft format over for børnene.

Alt i alt er VSernes børnepolitik umenneskelig, børnefjendsk og væmmelig. Vi nærer afsky over for den.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Som i april 1982 behandler vi nu beslutningsforslaget om børnefamiliernes økonomi. Jeg er klar over, at det er målsætninger, og at der er tale om en gradvis arbejden sig hen mod disse målsætninger. Tænke sig, hvis man havde udsigt til at have så mange penge, som dette forslag omfatter! Tænke sig, hvor mange områder man så kunne gå ind i reelt i socialudvalget og debattere, hvor vi skulle gå i gang!

Det er slet ikke tiden at tage en enkelt gruppe ud af samfundet og tale om, hvad man har tænkt sig at gøre for den. Det er tid at se på, hvordan vi kan sørge for, at vores ydelser til forskellige grupper står nogenlunde